

ת"פ 10504/09/12 - פרקליטות מחוז מרכז נגד לאונרדו אבלס

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 10504-09-12 פרקליטות מחוז מרכז נ' אבלס

בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

לאונרדו אבלס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שמי לוי

ב"כ הנאשם עו"ד קובי סודרי

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, ניסיון הטרדה מינית בקטינה שטרם מלאו לה חמש עשרה שנים והחזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין.

במסגרת מאבק בתופעת עבריינות מין במחשב המופנית נגד קטינים וקטינות, ביצעה המשטרה מבצע לאיתור חשודים היוצרים קשר מיני עם קטינים באמצעות האינטרנט ואף מחוצה לו.

שוטרי יחידת הונאה התייצגו כקטינים וקטינות באינטרנט וניהלו בשמם התכתבויות עם אלה שפנו אליהם.

בתאריך 14/6/12 נרשם השוטר משה פרידמן לצ'אט של וואלה תחת זהות בדוייה של ילדה בת 13 בעלת שם משתמש נועה". במהלך השיחה החליפו הנאשם ונועה פרטי התקשרות במסנג'ר, כאשר הנאשם התייצג בפני נועה כעידן.

נועה הציגה עצמה בפני הנאשם כבת 13 ונתבקשה על ידי הנאשם להראות עצמה במצלמה. כמו כן נתבקשה למסור לנאשם מספר טלפון ומסרה לו כזה, כמפורט בכתב האישום.

במהלך השיחה פנה הנאשם שאל נועה בשאלות בעולות אופי מיני ואף הציע לה להיפגש עימו.

הנאשם התקשר למספר הטלפון שמסרה לו נועה ונענה על ידי שוטרת שהציגה עצמה כנועה, וסיפרה לנאשם כי היא לומדת בכיתה ז'. גם בשיחה זו פנה הנאשם אל נועה באמירות בעלות אופי מיני והציע לה להיפגש עימו ואף קבע עימה מפגש ברחוב ברחובות. הנאשם הגיע למקום ונצפה שם ממושכות בעודו ממתין לנועה. המשטרה בחרה שלא לעצור אותו באותו מעמד על מנת שלא לחשוף את הסוכנת המשטרתית.

בהמשך היום התקשר הנאשם לנועה באמצעות המסנג'ר ו מסר לה כי התאכזב מכך שלא הגיעה למקום המפגש.

במהלך חודש יוני 2012 הוריד הנאשם מרשת האינטרנט למחשבו האישי קבצי מחשב ספורים ובהם תמונות תועבה של קטינות. בסמוך לאחר מכן, מחק את התמונות ממחשבו האישי.

התביעה הדגישה את מעשיו החמורים של הנאשם וציינה כי לא הסתפק בהתכתבות בלבד באמצעות האינטרנט עם מי שהתחזתה כקטינה, אלא אף יצא מן העולם הוירטואלי ושוחח עימה בטלפון ויש לראות בכך קפיצת מדרגה מבחינת המעשים ויתר על כן, אף קבע להיפגש עימה, שזו קפיצת מדרגה נוספת ואין לדעת הכיצד היו מתפתחים העניינים, לו אכן היה אמור להתקיים מפגש בפועל.

מתחם הענישה הראוי לטעמה של התביעה נע בין 4-10 חודשי מאסר בפועל.

התביעה טענה כי מעשיו של הנאשם פוגעים בערך החברתי המוגן של הגנה על גופם ונפשם של קטינים, החשופים כיום, במיוחד, ברשת האינטרנט לתכנים מיניים שאינם הולמים את גילם ופוגעים בהם במידה רבה.

לענין זה הפנתה התביעה למספר החלטות של ביהמ"שהעליון.

התביעה הדגישה את נחישותו של הנאשם בפעולותיו אל מול הקטינה וציינה כי לא ניתן לומר שמדובר במעידה ספונטנית. בהנחה שהיה אכן מתקיים מפגש עם קטינה בת 13, כפי שסבר הנאשם ולאחר שיחות כמתואר לעיל, הרי הזנק שיכול היה להיגרם לקטינה הוא עצום. הנאשם ידע את מלוא הפסול שבמעשיו וכי הוא עתיד לתת את הדין על כך, כעולה מתוכן שיחתו עם נועה וחרף זאת המשיך במעשיו.

עוד הוסיפה התביעה וטענה כי יש לראות את ניצולו של הנאשם את הקטינה מבחינת גילו או מול גילה.

על מנת לתמוך במתחם הענישה אותו הציגה התביעה כאמור לעיל, הציגה בפני ביהמ"שאסופת פסיקה.

לחומרה הציגה התביעה את נסיבות העבירות, את מסוכנותו של הנאשם, לרבות בהערכת המסוכנות לגביו ולקולא שקלה התביעה את הודאתו באשמה ואת החיסכון בזמן שיפוטי שהיה בכך.

התביעה ערה להמלצות שירות המבחן ובמיוחד למאחרות שבהן, אולם ביקשה להתייחס אליהן בפרופורציות הראויות ואל מול האמור בהערכת המסוכנות, ואל מול האינטרסים הציבוריים.

סוף דבר, עתרה התביעה להטיל על הנאשם עונש של 7 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם חילק את טיעוניו לעונש לשלושה חלקים -

ראשית, עתר ב"כ הנאשם לבטל את הרשעתו של הנאשם.

לטעמו של ב"כ הנאשם מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן בעבירות בהן הורשע הנאשם היא נמוכה ובמיוחד אמורים הדברים באשר לאישום הראשון כאשר ההתרחשויות כולן היו פרי יוזמתה של המשטרה. הוא הדגיש כי טרם ביצע העבירות לא היה למשטרה כל מידע הקושר את הנאשם לעבירות אלה ויתר על כן, גם בדיעבד התברר כי לנאשם אין בעברו הסתבכויות מסוג זה וזוהי הפעם הראשונה בה הוא מעורב במעשים כאלה. מירב המעשים התרחשו במימד הוירטואלי וכללו התכתבות שלא לוותה במפגשים חזותיים או בהנחיה לביצוע מעשים פיזיים.

באשר לאישום השני, כך טען ב"כ הנאשם, הרי שמדובר בעבירה המצויה במדרג הנמוך של עבירות המין ממילא ובענייננו מדובר היה בכמות קטנה של תמונות שאף הוחזקו על ידי הנאשם לפרק זמן קצר מאוד, שלאחריו נמחקו על ידיו, עוד טרם חקירת המשטרה, ושוחזרו לאחר מכן, במהלך החקירה.

בנסיבות אלה של מחיקת התמונות, הרי שלטעמו של ב"כ הנאשם ספק אם מדובר במעשה פלילי.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי בנסיבות המקרים לא ארע נזק כלשהו באשר המעשים בוצעו מול גורמי אכיפה ומידת הנזק באשר לאישום השני היתה מבוטלת.

ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם והפנה אף אל תסקיר שירות המבחן. הוא הבהיר כי המעשים נעשו על ידי הנאשם בתקופה בה היה שרוי במשבר.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי השיקול העיקרי בשלו ראוי לחרוג ממתחם הענישה הוא שיקול השיקום.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי כלשהו ולכל אורך חייו הפגין נורמטיביות וכך גם בהשכלתו האקדמית, היותו אדם עובד ויצרני. בעקבות חקירתו וההליך הפלילי נגרמו לו נזקים כבדים: אשתו התגרשה ממנו, הוא איבד את מקום עבודתו, פרטיו פורסמו והיה נתון תקופה ממושכת בתנאי מעצר בית מלא וחרף

כל אלה הוא גייס כוחות, על מנת להכיר בבעייתיות שבהתנהגותו והשתלב בהליך שיקומי מוצלח וכך גם סוף דבר סבר שירות המבחן כי הרשעה עלולה לפגוע באפשרויות התעסוקתיות שלו.

ב"כ הנאשם ציין כי במיוחד אמורים הדברים לאור גילו של הנאשם ואפשרויות התעסוקה שלו.

ב"כ הנאשם ציין בהתייחסו להערכת המסוכנות כי זו נערכה כאשר הנאשם היה שרוי בעיצומו של ההליך השיקומי והא ראה כי שירות המבחן שינה את תסקירו עם התפתחות ההליך לטובת הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה אל הערכת המסוכנות העדכנית שהתקבלה בעניינו של הנאשם וציין כי ברי לו שעם הזמן תתממן ההערכה עוד ועוד במקביל להליך השיקומי של הנאשם ועל כן עתר כי הנאשם יופנה שוב אל המרכז להערכת מסוכנות על מנת שתינתן חוות דעת חדשה בעניינו.

ב"כ הנאשם הציג בפני ביהמ"ש אסופת פסיקה לתמוך טיעוניו באשר לביטולה של ההרשעה.

בדברו האחרון הציג הנאשם את המשבר בו היה שרוי ערב ביצוע העבירות וכן את הנזק שנגרם לו מאז החקירה. הוא הצהיר כי מבחינתו מדובר במעידה חד פעמית ועתה פנה לשינוי חייו ולשיקומם.

בחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות נסקר בהרחבה רקעו של הנאשם וכן נסקרו הטיפולים אותם קיבל ובהם נטל חלק. בחוות הדעת התרשמה הבודקת כי התלונה וההרשעה מהווים עבור הנאשם גורם מרתיע וכי הוא מתבייש במעשיו וכן כי הוא מגלה מוטיבציה לטיפול.

חוות הדעת בעניינו של הנאשם היתה כי רמת הסיכון לטווח הארוך לביצוע עבירות מין הינה בינונית.

לאחר שהתקבל תסקיר שירות מבחן סופי בעניינו של הנאשם, כפי שיפורט להלן, התבקשה הבודקת להתייחס אליו ולציין האם לאחר קבלתו יש כדי לשנות מחוות דעתה. הבודקת ציינה כי טרם מתן חוות דעתה עיינה בכל תסקירי שירות המבחן שהתקבלו עד אז ועתה עיינה גם בתסקיר האחרון. כעולה ממנו הרי שהנאשם השתלב בקבוצה ייעודית לעברייני מין בשירות המבחן וממשיך לקחת חלק בטיפול. היא ציטטה מדבריה של קצינת המבחן באשר לטיפול זה וההתרשמות של שירות המבחן מן הנאשם וציינה במסמך העדכני שלה כי יש להניח שההתרשמות המתוארת בתסקיר אכן מתארת נכונה את מצבו של הנאשם ואולם על מנת ששינוי כזה ישפיע על הערכת המסוכנות כלפיו עליו להיות עקבי ולאורך זמן ולא די בתקופה של 8 חודשים שחלפו מאז בדיקתו כדי להביא לשינוי במצבו ועל כן לא מצאה לשנות ממסקנותיה.

מהתסקיר הראשון בעניינו של הנאשם עולה כי הנאשם הודה בביצוע העבירות ונמצא בתהליך ראשון של לקיחת אחריות ובירור הרקע והמניעים להתנהגותו. ההתרשמות היתה כי הוא חווה תחושת בושה וכישלון. שירות המבחן התרשם כי מצבו הנפשי השתפר באופן משמעותי מאז מעצרו וכי הוא משתף פעולה בפגישות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מצוי בתהליך טיפולי לשיפור מודעותו העצמית ובתהליך של לקיחת אחריות על הבעייתיות שבהתנהגותו ועם זאת עדיין בולטת נטייה להשלכת אחריות ולצמצם מהבעייתיות שבהתנהגות, כאשר הוא מתקשה לקחת אחריות על כוונותיו המיניות. שירות המבחן סבר כי יש מקום להמשיך ולעקוב אחר השתלבותו בהליך הטיפולי.

בתסקיר השני צוין כי הנאשם מבין את הצורך בהמשך הטיפול והרושם הוא כי הנאשם זקוק להמשך טיפול ייעודי לעברייני מין. נראה כי הוא מפיק תועלת מההליך הטיפולי ונתרם ממנו וההערכה היא כי המשך השתתפותו בו יוכל לסייע לו בהפחתת הסיכון במצבו.

שירות המבחן המליץ על ענישה שתאפשר את המשך הטיפול וציין כי למרות שהרשעה עלולה לחסום בפני הנאשם אפשרויות תעסוקה עתידיות לא מצאו לנכון להמליץ על ביטול ההרשעה בשל גורמי הסיכון ורמת הסיכון.

בתסקיר השלישי שניתן כחמישה חודשים לאחר קודמו, ציין שירות המבחן כי הנאשם המשיך להשתתף בהתמדה בטיפול ונמשכה המגמה החיובית. לאורך זמן התרשם שירות המבחן כי הנאשם נוטל אחריות על דפוסי התנהגותו המיניים הבעייתיים ומפתח מודעות באשר לקשייו. השתתפותו בהליך הטיפולי משסייעת לו להפחית את הסיכון במצבו.

בעיתוי הנוכחי, כך ציין שירות המבחן, בבואו לגבש המלצה, הוא עדיין סבור כי ברמת הסיכון במצבו, יש חשיבות בהרשעתו בדין והטלת מאסר מותנה כגורם מרתיע ומפחית סיכון. עוד המליץ שירות המבחן על הטלת של"צ וצו מבחן.

בטרם דיון אציין כי אני ערה לבקשת ב"כ הנאשם לשוב ולהפנות את הנאשם אל המרכז להערכת מסוכנות על מנת לקבל חוות דעת נוספת, ואולם לא מצאתי לעשות כן. אף שירות המבחן נתן המלצה סופית בעניינו של הנאשם, הגם שהיה ער לכך שהנאשם ממשיך בטיפול. גם העדכון להערכת המסוכנות היה מתוך הנחה של טיפול מתמשך וסוף דבר, הרי לא ניתן יהיה להמשיך בעדכונים עד אין סוף. ארכות רבות וממושכות ניתנו לנאשם, על מנת להוכיח עצמו בטיפול אליו נרתם והטיפול אכן נשא פרי, כפי שעלה מהמסמכים שפורטו לעיל ויתכן והנאשם יזקק לטיפול ממושך ואף רב בשנים ויתכן אף לכל משך חייו, וברי כי לא ניתן להמתין עד כי הנאשם יחוש כי סוף לטיפול, או כי זוהי הנקודה המתאימה יותר לטיעונים לעונש.

ינתן משקל לטיפול אותו עבר הנאשם, כפי שעוד יפורט להלן.

והנה ממש לאחרונה, ביום 18/3/15 התקבל בביהמ"ש תסקיר נוסף בעניינו של הנאשם, מבלי שביהמ"ש ביקש משירות המבחן לעשות כן.

התסקיר נפתח במילים: "בהמשך לתסקירינו הקודמים שהאחרון בהם מיום 1/10/14 לאור פרק הזמן המשמעותי שחלף, מצאנו לנכון להגיש תסקיר משלים עדכני בעניינו של לאונרדו".

אודה ולא אבוש כי תמהתי מאוד לקבל תסקיר זה. שירות המבחן העמוס לעייפה ואף מעבר לזה וחדשים לבקרים מגיש בקשות לדחיית מועד להגשת תסקירים ראשוניים בעניינם של נאשמים, אינו נוטה "להתנדב" להגיש תסקירים מטעמו, ועל כן לא הוברר לי מה או מי הניע את שירות המבחן לעשות כן הפעם.

כך או כן, העולה מתסקיר זה הוא כי לאחר תקופת הטיפול הממושכת, נעשתה הערכה מחודשת בעניינו של הנאשם וההתרשמות היא כי הטיפול היטיב עימו והוא מודע כיום בצורה טובה יותר לחלקים הבעייתיים באישיותו ומכיר באחריותו לביצוע העבירות ומזהה יותר מבעבר את גורמי הסיכון. הנאשם מיצה את ההליך הטיפולי בשירות המבחן ועם זאת סבור שירות המבחן כי הוא זקוק לטיפול נוסף ייחודי לאנשים שפגעו מינית באמצעות האינטרנט ועל כן, שב שירות המבחן וממליץ להטיל על הנאשם צו מבחן, במסגרתו יפקח על הליך נוסף זה, בו הסכים הנאשם ליטול חלק.

הנה כי כן, אף על פי תסקיר נוסף זה, לא תם הטיפול וסופו טרם נראה לעין, כפי שצינתי לעיל וכפי שעוד צינתי, ברי שיינתן לו משקל.

ולענין הבקשה שלא להרשיע את הנאשם - ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדיון. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשם אמנם לא צעיר, נעדר הרשעות קודמות, ויש חשש לפגיעה בדימויו העצמי, ולא בנקל מצא תעסוקה ויש חשש לאפשרויות תעסוקה עתידיות בעניינו, ואולם אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפני בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח הנאשם כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידו ועל כן על המבחן השני אין הוא עונה.

בהיות שני המבחנים מצטברים זה לזה די היה למעשה, באמור לעיל ואולם דווקא במקרה דוגמת זה שלפנינו חשוב להתייחס אף למבחן הראשון.

בעבירות מעין אלה, והגם שהן מבוצעות במרביתן בעולם הוירטואלי, יש משום פגיעה רבה ונזק רב, ואף פוטנציאל לפגיעה רבה. העולם כולו חשוף היום לשימוש באמצעים הוירטואליים, ומאידך גיסא, העושה בהם שימוש אינו חושף את פרטיו וזהותו ויכול למעשה לעשות כרצונו.

וכך נקבע על ידי ביהמ"שהעליון בענין זה:

"... המסוכנות של פעם שינתה את פניה ולפנינו מסוכנות מסוג חדש. האינטרנט אינו מרחב וירטואלי סטרילי כלל וכלל. האינטרנט חודר לחיים האמיתיים ומציב סכנות של ממש בתחומים ובדרכים לא שיערו ראשונים. מעשים מגונים של פעם, שהיו כרוכים במגע פיזי עם נפגע העבירה, נתחלפו להם בסוגים שונים של מעשים בשלט רחוק. החסות של האנונימיות הלכאורית והריחוק מהיושב בצידו השני של המחשב, משחררים חסמים ועכבות ואנשים נורמטיביים כלפי חוץ, שולחים ידם במעשים שלא היו מעיזים לעשות בעולם שמחוץ למרחב האינטרנטי. כיפה אדומה כבר אינה מסתובבת ביער שורץ זאבים, היא משוטטת במרחב האינטרנטי, שם אורבים לה ציידים וטורפים מסוג אחר. ... המשפט צריך, איפוא, להתאים עצמו להתמודד עם תת התרבות העבריינית של הרשת...."

ראה בש"פ 2065/13 פלוני נ. מ"י.

במיוחד אמורים הדברים כאשר מדובר בקטינים ובקטינות.

אמנם, בענייננו, בפועל לא נפגעו קטינות ממעשיו של הנאשם, אך הן היו עלולות להיפגע.

ובאשר לצורך להחמיר בנסיבות כאלה, משמדובר בקטינות, ראה תפ"ח (מרכז) 131/12 מ"י נ. נועמן, תוך הסתמכות על ההלכה הכללית של ביהמ"שהעליון בדבר הצורך בהחמרה בענישה בכל הנוגע בעבירות מין כלפי קטינים (ע"פ 7461/05 דדוש נ. מ"י).

ובאשר לעבירה שעניינה החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין, יש להביא את דברי ביהמ"ש העליון מ-רע"פ 3890/09 מור נ. מ"י, שם נדון עניינו של נאשם אשר ביקש לערער על עצם הרשעתו בעבירה זו וביקש לקבוע כי יש להימנע מהרשעה. בקשתו נדחתה:

"התכלית המונחת בבסיס העבירה בה הורשע המבקש - החזקת פרסום תועבה ובו דמותו של קטין - היא בראש ובראשונה מיגור התופעה החמורה של התעללות מינית בקטינים. סיווגה כ"עוון" אינו משנה מן החומרה המיוחדת לעבירה זו, ואף לא מן העובדה כי במעשיו תרם המבקש לעידוד התופעה, גם אם בעקיפין. אדרבא, העבירה בה הורשע המבקש נועדה לטפל בדיוק במקרים בהם הפגיעה הנגרמת לקטינים איננה ישירה, אלא

כזו הנגרמת על ידי אלו המחזיקים ברשותם חומר פדופילי, ובכך מעודדים את יצירתו והפצתו. העובדה כי המבקש לא התדרדר לבצע מעשי תועבה בקטינים בעצמו, ואף לא הדיח אחרים לכך, אינה מעלה או מורידה, שכן כל עניינה של העבירה בה הורשע הוא בהחזקת חומר התועבה - ובהחזקתו בלבד. גם בטענה לפיה השימוש באותם קבצים נעשה ברשות הפרט, וכי רבים חוטאים בכך מבלי משים, לא מצאתי ממש, שהרי העבירה כתובה עלי ספר החוקים ואי ידיעת החוק, כידוע, אינה פוטרת אדם מהאחריות בפלילים..."

הנה כי כן, ובשל הפגיעה באינטרסים ציבוריים מהותיים, ומידת הפגיעה בהם, אין מקרה זה, בא בגדרם של אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן בהם ניתן להימנע מהרשעה.

על כן תיוותר הרשעתו של הנאשם על כנה.

ובאשר לענישה שיש לגזור על הנאשם.

מתחם הענישה לעבירה נשוא פרט האישום הראשון נע בין מאסר בפועל קצר בדרך של עבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

מתחם הענישה לעבירה נשוא פרט האישום השני, נע בין מאסר מותנה, של"צ ועד מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

בעניינינו מדובר בנאשם אשר לא נרתע כלל ועיקר לפתוח בשיחה וירטואלית עם מי שהזדהתה מיד כילדה בת 13, דהיינו צעירה מאוד. הנאשם אף לא נרתע מלפתח עימה שיחה בנושאים מיניים, תוך שהוא מודע היטב לאיסור לעשות כן, שכן כמפורט בכתב האישום הוא ציין במהלך השיחה כי הצעתו לה בדבר נשיקה, היא סיכון גדול מאוד עבורו וכי הוא עלול להיכלא בשל כך.

הנאשם הרחיב שיחתו זו מעבר לעולם הוירטואלי ואף התקשר אל אותה, מי שחשב שהיא נערה בת 13 שנים בלבד, ושוב שמע במהלך שיחה זו כי מדובר בנערה הלומדת בכיתה ז'. לא היה בכך כדי להרתיעו מהמשך מעשיו.

גם בכך לא הסתפק הנאשם והוא ביקש להיפגש עם אותה נערה, ומבחינתו שלו אף הוציא את רצונו מן הכוח אל הפועל ונצפה ממתין לה ממושכות. בהיות אותה נערה אך דמות וירטואלית שנבנתה על ידי המשטרה, הרי שהנזק בפועל אכן נמנע, אך מרצף מעשיו של הנאשם ומנסיבותיהם, ניתן היה ללמוד על כוונתו ועל המסוכנות הגלומה במעשים.

לא היה זה עיסוקו היחיד של הנאשם בתכנים מיניים הקשורים בקטינים והוא החזיק במחשבו אף פרסום תועבה ובו דמותם של קטינים. החומרה והמסוכנות הגלומים בכך - פורטו לעיל.

התחשבתי בהודאתו של הנאשם ובחיסכון הניכר בזמן שיפוטי שהיה בכך. התחשבתי בעברו הנקי ובאופן תפקודו לכל אורך השנים.

התחשבתי באמור בחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות וכן בתסקירי שירות המבחן.

כל הגורמים מסכימים כי הנאשם זקוק לטיפול אינטנסיבי, מעמיק וממושך ואכן הנאשם נרתם לטיפול כזה, התמיד בו ונתרם מן הטיפול.

עוד יש ליתן משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, הגם שיינתן לכך משקל מסוים בלבד, כיוון שכתב האישום הוגש בסמוך לאחר ביצוע המעשים.

ועוד שקלתי כי זהו העונש הראשון המוטל על הנאשם.

אני ערה להמלצות שירות המבחן, אך אציין כי שירות המבחן אמון על שיקוליו של הנאשם ועל אלו בלבד, בעוד ביהמ"ש אמון על מכלול השיקולים ואת המלצות שירות המבחן ישקול בכובד ראש, אך כשיקול אחד במכלול שיקוליו.

ראה לענין זה: רע"פ 3058/07 פז נ. מ"י; ע"פ 405/06 מ"י נ. חליחל.

ועוד יצוין לענין זה, כי הגם שיש ליתן לשיקולי שיקום וטיפול משקל נכבד, הרי שאלו אינם חזות הכל, משעומדים מולם האינטרסים הציבוריים.

וכך נקבע על ידי ביהמ"ש העליון בסוגיה זו:

"אמנם, כאמור לעיל, נראה כי המשיבים, ... עושים מאמצים כנים בהליך השיקום. שקלנו איזה משקל יש לתת להליך שיקומי זה, יחד עם זאת, הליך השיקום, חרף חשיבותו, אינו יכול לאיין את החובה שהעונש יהלום את חומרת העבירה".

ראה: ע"פ 7530/12 מ"י נ. ג'אבר, וכך אף נקבע ב- ע"פ 452/14 דבוש נ. מ"י.

יצוין כי לולא שיקולים אלה לקולא, היה העונש שנגזר על הנאשם חמור מזה שייגזר עליו עתה.

אני גוזרת על הנאשם ארבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל בדרך של עבודות שירות, כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות דעתו מיום 19/3/15.

שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי לפי פרק ה' לסימן י' לחוק העונשין,

לרבות סיוע או ניסיון.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 6/5/15 בשעה 8.00 ביחידה לעבודת שירות במפקדת מחוז מרכז ברמלה.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי עבודות השירות ובכל ביקורות הפתע שייערכו בהן. כל הפרה של תנאי מתנאי עבודות השירות תביא להפסקת המינהלית ולריצוי העונש בכליאה ממשית.

מוצגים שנתפסו במהלך החקירה יושמדו.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ה, 22 מרץ 2015, במעמד הצדדים.